

Følge deraf kun med den halve Del paa denne Maade blive Statskassen tilbagebetalte. Da de Egne af disse Provindser, der ikke have haft Jernbaneforbindelse, siden 1868 have maattet deltage i Udredelsen af de Beløb, der paa denne Maade siden da ere erstattede, synes det billigt, at de Egne, som allerede længe uden særligt Tilskud have været i Besiddelse af dette Gode, nu ogsaa bidrage til de nye Jernbaneanlæg derved, at den aarlige Ydelse efter hin Lov vedværer i noget længere Tid, men ikke forhøies. Ved Udgangen af Finantsaaret 1876—77 var af den da af Staten forskudsvis udredte Expropriationsudgift endnu at tilbagebetale af Sjælland og Fyn 1,326,533 Kr., og den samlede Sum, som fra Fyn og Sjælland ifølge formeldte Lov og de senere Love om Jernbaneanlæg i disse Landsdele indkommer i Erstatning til Statskassen, udgjør ca. 240,000 Kr. aarligt.

De foran ommeldte Udgifter, som de paagjældende Amts- og Kjøbstadkommuner efter Overslagene (sfr. Rækken Nr. 1, Nr. 2 og Nr. 3 Pag. 4) og den til Grund for Fordelingen angivne Maalestof skulle erstatte Statskassen, udgjøre:

for Thisted=Odbesund Banen pr. Mil	84,000 Kr.
Lommerup=Årsens Banen —	85,000 —
Lommerup=Faaborg Banen —	88,000 —
Skive=Glyngøre Banen .. —	62,000 —

og naar dertil føies et Beløb for Ballasteringen, der maa henregnes til Fremstilling af Veibanen, vil det ses, at disse Udgifter andrage omtrent en Trediedel af den samlede Anlægssum, naar Expropriationsudgifterne fraregnes. Udvalget formener derfor, at en Trediedel af Anlægssummen for disse Baner i Genhold til det foran Anførte bør udgjøre den Andel, som det paalægges de Amts- og Kjøbstadkommuner, hvem Anlægene særlig komme til Gode, at udrede som Betingelse for, at disse iøvrigt bringes til Udførelse ved Statens Foranstaltning og for Statskassens Regning. Man har derfor for Overensstemmelse hermed affattet Ændringsforslaget til Lovudkastet saaledes, at denne Trediedel af de virkelig medgaaede Omkostninger skal tilsvares, men begrændset Andelen til et højeste Beløb, som den ikke maa overstige. En Besparselse i Omkostningerne vil saaledes komme baade Kommunerne og Staten til Gode.

Uagtet der saaledes for disse Baners Vedkommende foreslaas et meget billigere Anlægssystem end det, der var lagt til Grund ved Lovforslagets Affattelse, vil dog baade i og for sig og forholdsvis til den hele Anlægssum det Bidrag, som er foreslaaet at skulle udredes som de paagjældende Amts- og Kjøbstadkommuners Andel i derne, blive ikke lidet større end det, der fordres efter Lovforslaget; men det antages dog, at Kommunerne ville kunne overkomme at

udrede det, naar Saten vil staa i Forbund for samme, og en lempelig Form for Tilbagebetalingen kan findes. Ifølge Lovforslaget skulle Amtskommunerne og Kjøbstadkommunerne betale det deri fastsatte Bidrag, som Statskassen forskudsvis afholder, efter Fordeling af Indenrigsministeren, dog saaledes at Halvdelen af Amtsrepartitionsfondens Andel fordeles af Amtsraadet paa de Sognekommuner, hvem Anlægget kommer til Gode, hvorhos det hele Amtet paalagte Tilskud skulde forrentes og tilbagebetales til Statskassen i 28 Ar, altsaa med 6 pCt. aarlig af Bidragets hele Beløb, hvilket, Expropriationssummen regnet gennemsnitsvis til 60,000 Kr. pr. Mil, vilde udgjøre 3,600 Kr. pr. Mil Bane aarlig i bemeldte Tidrum af 28 Ar.

Det synes imidlertid mindre rigtig, at Loven udskriver Bidrag af Kommunerne uden disses Billie til Anlæg, som Staten dog væsentligst for at tilfredsstille de Ønsker og den Træng, der i den paagjældende Egn er tilstede, paatager sig at udføre, hvorimod det er naturligt, at saadanne Jernveianlæg ikke fremmes, uden at de vedkommende Amts- og Kjøbstadkommuner derom have andraget og erklæret at ville underkaste sig de Betingelser, som Loven fastsætter for Anlægget. Det vilde derhos blive meget vanskeligt for Indenrigsministeren at træffe en for de vedkommende Kommuner tilfredsstillende Ordning af det indbyrdes Forhold, i hvilket Kjøbstadkommunerne og Amtskommunerne skulle tage Del i Udredelsen af det ommeldte Bidrag, i Særdeleshed naar der aldeles ikke i Loven gives Regler til Veiledning for denne Fordeling. Si heller synes det rigtig, at udstykke de Bidrag, som Amtskommunerne skulle tilsvare, ved en Fordeling af dette Bidrag mellem disse og flere eller færre Sognekommuner i Amtsraadsstredsen, ligesom det ogsaa vilde medføre den stærke Uenslighed og Ulikkerhed at bestemme, hvilke Sognekommuner i en Egn Anlægget kunde siges at komme til Gode og hvilke ikke, samt at afgjøre, om nærliggende Kommuner i en anden Amtsraadsstreds ikke havde fuldt saa megen Gavn af Anlægget som Sognekommunerne i denne. Det synes ei heller, at der for Lovgivningen eller Regjeringen er Anledning til at indblande sig i Afgjørelsen af, hvormed de paagjældende Amts- og Kjøbstadkommuner hver for sig skulle udrede af det Bidrag, som fordres, for at Anlægget kan fremmes, men at de indbyrdes derom bør komme overens, forinden deres Andragende om Anlægget kan tages til Følge. At der i enkelte Tilfælde eller paa enkelte Steder kan være Grund for Amtsraadet til at gjøre sin Tilslutning til et saadant Andragende afhængig af, at Sognekommuner, muligen ogsaa Privater, lette Amtsrepartitionsfonden noget for den Byrde, som den overtager, erkjendes tilfulde; men den frivillige Ordning af dette Forhold maa formentligen betragtes som et indre Amtsanliggende, saa at Staten ikke med Hensyn til Anlægget staar i Forhold til Andre end